

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: P. N. D., nar. X,
v České republice naposledy známým pobytem X,
ve Vietnamské republice pobytem na adrese: X,
zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě ze dne 7.2.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.1.2023 č.j. CPR-34340-6/ČJ-2022-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydané pod č. j. KRPP-89239-60/ČJ-2020-030022 dne 27.09.2022, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány dostatečně nereflektovaly žalobcovy poměry a

tím i přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce nemůže být jediným důvodem neshledání nepřiměřenosti rozhodnutí fakt, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnější než správní vyhoštění. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobce zřejmé, co v konkrétním případě odůvodňuje naléhavou společenskou potřebu na vycestování žalobce bez ohledu na všechny jeho rodinné a soukromé vazby na území České republiky. Žalobce přicestoval na území ČR až v roce 2016, kdy zde již jeho rodinní příslušníci žili a následně pracoval v Polsku, z čehož dle žalovaného vyplývá, že účelem pobytu žalobce v EU bylo zaměstnání a nikoliv rodina, neboť žalobce pracoval na území „zcela jiného státu“, než ve kterém pobývá jeho rodina. Z tohoto důvodu žalovaný nevidí problém ve vycestování žalobce do Vietnamu, pokud se o sebe žalobce dokázal postarat i v Polsku, kde neměl příbuzné ani jiné zázemí. Výše uvedená úvaha je dle mínění žalobce zcela absurdní, neboť mezi cestování žalobce do Polska za prací a jeho životem ve Vietnamu nelze klást rovnítko. Polsko není „zcela jiný stát“, kde by se snad žalobce ocitl pouze pro možnost výdělků, nehledě na (ne)možnost kontaktu s rodinou. Polsko je sousední zemí, navíc členským státem Evropské unie. Ačkoliv je tedy pravdou, že nebyl žalobce se svou rodinou v každodenním osobním kontaktu, měl možnost svou rodinu ve dnech svého volna jezdit navštěvovat. I mnoho českých rodin žije obdobným způsobem, kdy jeden z jejích členů pracuje v některém ze sousedních států a za rodinou se vrací o víkendech či volných dnech. Z takového způsobu života tak nemůže dle přesvědčení žalobce vyplynout, že výdělek byl pro něj přednější, než kontakt s rodinou a už vůbec takto nelze odůvodňovat přiměřenost rozhodnutí. Žalovaný podle žalobce také implicitně vyzývá manželku žalobce k tomu, že pokud chce realizovat soužití se svým manželem, může tak činit ve Vietnamu. Na tomto místě si žalobce dovoluje poukázat na čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle kterého nemůže být občan nucen k opuštění vlasti.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl jeho zamítnutí, plně odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že v tomto případě byly zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.
4. Žalobu soud neshledal důvodnou.
5. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se dne 10.08.2020 dostavil na odbor azylové a migrační politiky. Bylo zjištěno, že žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (žádost podána dne 23.09.2019, které svědčila tzv. fikce pobytu dle § 87y zákona č. 326/1999 Sb.), byla pravomocně ke dni 23. 4 2020 zamítnuta a zároveň byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce nebyl od 28.05.2020 do 10.08.2020 oprávněn k pobytu na území České republiky. Vzhledem k vyhlášenému nouzovému stavu kvůli výskytu koronaviru SARS CoV-2 ale pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu od 17. 7. 2020 do 10. 8. 2020. Žalobce do protokolu o výsledku dne 26. 10. 2020 uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2016 za účelem zaměstnání. V roce 2017 odcestoval do Polska, kde pracoval jako prodáváč asijských potravin do roku 2019. Poté bydlel na X u rodičů. Oba rodiče mají v České republice povolen trvalý pobyt. Po příjezdu z Polska se oženil s H. T., st. přísl. CZE dne 30. 8. 2019. Poté si podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka EU. Žádost mu byla zamítnuta s tím, že to bylo účelové manželství. V současné době žije na adrese X. Jedná se o rodinný dům, kde jsou v podnájmu, nájem platí manželka. Manželka

pracuje v nehtovém studiu v Praze, na víkendy jezdí domů. Veškeré výdaje na živobytí hradí manželka. Kromě rodičů v České republice žijí jeho dvě sestry, které mají už české občanství a bratr s trvalým pobytem. Ve Vietnamu již nikoho nemá. Při dalším výslechu dne 18.01.2022 žalobce uvedl, že nechápe, proč odbor azylové a migrační politiky si myslí, že jejich manželství je fiktivní. Jsou normální manželský pár a chtějí založit rodinu. Doufá, že dostane přechodný pobyt rodinný příslušník občana EU. Jeho manželka téhož dne uvedla, že z toho, že si Odbor azylové a migrační politiky myslí, že jejich manželství je fiktivní, byla v šoku. Se svým manželem se vzali z lásky, chtějí založit rodinu. Potřebuje, aby se ta věc už vyříkla, aby si mohli pořídit miminko.

6. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že považuje uložení povinnosti opustit území členských států EU podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. za přiměřené ve smyslu § 174a téhož zákona z následujících důvodů: Dle názoru správního orgánu nemůže vydání rozhodnutí dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, protože účastník řízení není nezletilou, mladistvou nebo nezaopatřenou osobou, ani osobou v důchodovém věku, která potřebuje stálou péči, tzn. dokáže se sám o sebe postarat, cítí se zdrav. Poté, co si opatří pobytový status, opravňují ho k pobytu na území České republiky, bude se moci do České republiky vrátit. Odbor cizinecké policie nemá oprávnění k tomu, aby účastníku řízení zlegalizoval pobyt na území České republiky. To v tomto případě musí účastník řízení řešit s odborem azylové a migrační politiky. Správní orgán dále konstatuje, že žalobce na území České republiky pobývá bez platného oprávnění k pobytu, není si tak schopen legálně zajišťovat finanční prostředky k pobytu na území České republiky. Dle protokolu ho živí manželka. Největším zájmem účastníka řízení by mělo být zlegalizování svého pobytu, a ne se nechat po dobu několika let žít svojí manželkou a rodinou. Řízení vedené s odborem azylové a migrační politiky se táhne už několik let s ne velkou nadějí na úspěch. Rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie, je za prvé nejmírnějším opatřením, co může správní orgán vydat a za druhé šanci účastníka řízení začít vést na území České republiky plnohodnotný život s platným oprávněním k pobytu. Žalobce na území České republiky celou svoji rodinu. Kromě své manželky, má na území České republiky účastník řízení rodiče s trvalým pobytem, bratra s trvalým pobytem a sestru, která má státní občanství České republiky. Správní orgán vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie s maximální lhůtou na vycestování. Tím, že žalobce odcestuje do Vietnamu, kde si může hned po svém příjezdu začít vyřizovat pobytový status. Což znamená, že tu bude moci pracovat a finančně se podílet na chodu domácnosti a celkově rodinného života.
7. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí je mírnějším opatřením než vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. V případě neoprávněně pobývajícího cizince jde vůbec o nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout. Vydané rozhodnutí dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. není mimo povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, které by měly přímo vliv na nemožnost získat vízum či povolení k pobytu a není spojeno se zákazem pobytu, a jeho následky budou závislé na aktivitě samotného účastníka řízení. S ohledem na formu přijatého opatření může být nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života v důsledku takového rozhodnutí zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky. V případě účastníka řízení, ale taková okolnost

nebyla zjištěna. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení je dospělou, svéprávnou osobou. Ke zdravotnímu stavu bylo zjištěno, že je zdravý. Na území České republiky žil od roku 2016 na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, a to do roku 2017, kdy odcestoval za prací do Polska. V roce 2018 pak jeho povolení k dlouhodobému pobytu uplynula platnost, neboť již o jeho prodloužení nepožádal. V roce 2019 se pak měl vrátit zpět do České republiky, kde se oženil, nicméně z rozhodnutí OAMP ze dne 03.02.2020, je patrné, že i po svatbě měl pobývat i nadále v Polsku a do České republiky dojíždět občas na návštěvu za svými rodiči a občas se setkali se svojí manželkou. O tom, že žalobce má na území České republiky rodinné vazby není pochyb a ani správní orgán I. stupně toto nikterak nerozporoval. Co se týká skutečnosti, že zde žijí jeho rodiče a bratr, kteří disponují oprávněními k trvalému pobytu, dále sestra, která je státní občankou České republiky, odvolací orgán uvádí, že tito zde žili i v době, kdy žalobce pobýval ve svém domovském státě. Žalobce přicestoval na území České republiky až koncem roku 2016, na základě udělení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Po svém příjezdu pracoval v Klatovech v drůbežárně, tedy pobýval na jiném místě než jeho rodiče. V roce 2017 pak odcestoval do Polska, kde pracoval jako prodáváč asijských potravin. Je tedy zřejmé, že účelem cesty na území České republiky bylo zaměstnání, a nikoliv jeho rodina. Pokud tedy žalobce do roku 2016 mohl žít ve Vietnamu, i když jeho rodiče již pobývali v České republice, a následně pak odjet do Polska, zcela jiného státu, než žijí jeho rodiče, nevidí odvolací orgán důvod, proč by i nyní nemohl vycestovat, a to navíc do domovského státu, kde do svého příjezdu žil, zná tamní zvyky i jazyk, a navíc není pravda, že by tam byl zcela bez zázemí, když tam má stále prarodiče. Do Polska také odcestoval za prací, aniž by tam měl nějaké stálé zázemí. Pokud se tedy sám o sebe dokázal postarat v Polsku, může tak učinit i nyní ve Vietnamu. S rodiči a se svými sourozenci může zůstat i nadále v kontaktu, a to za pomoci telekomunikačních technologií i sociálních sítí. Žalobce je dospělý, svéprávný v produktivním věku a není tak závislý na péči svých rodičů, bez kterých žil v domovském státě i v minulosti, a to ve věku, kdy jeho závislost na rodičích by byla zásadnější. Co se týká jeho manželství, uzavřeli je v době, kdy žalobce již nebyl držitelem dlouhodobého pobytového oprávnění na území České republiky a muselo jim být tedy jasné, že jejich společný život zde, bude nejistý s ohledem na jeho absenci. Sňatek uzavřeli asi po třech měsících od seznámení, kdy i po svatbě bydlel účastník řízení v Polsku a účastnice řízení v České republice. Vídali se pouze občas. Děti zatím spolu nemají. Po jeho přestěhování do České republiky jsou spolu pouze o víkendech, neboť manželka přes týden pobývá stále v Praze, kde pracuje. Je tedy zřejmé, že manželka není na žalobci finančně závislá, ba naopak je to ona, kdo hradí veškeré výdaje. Po celou dobu jejich manželství žijí převážně odděleně a nejsou tedy v každodenním kontaktu. V případě vycestování účastníka řízení se tak podmínky jejich společného soužití zase tak radikálně nezmění. Po dobu jejich odloučení budou moci být i nadále v kontaktu, a to prostřednictvím telekomunikačních zařízení nebo sociálních sítí. Nic nebrání ani v tom, aby se i viděli osobně, kdy ho manželka může jet navštívit. Do Vietnamu v minulosti také cestovala, kdy zde v roce 2019 strávila cca 2 měsíce (viz rozhodnutí OAMP ze dne 03.02.2020). Je pouze věcí účastníků, jak si uspořádají svůj následný společný život do doby, než si žalobce zajistí příslušné pobytové oprávnění. Zda tedy budou žít odděleně, jak tomu bylo převážně i do současné doby, nebo se rozhodnou po nějakou dobu žít ve Vietnamu je pouze na jejich uvážení. Jejich odloučení bude také závislé na tom, jak aktivní bude žalobce při vyřízení pobytového oprávnění. Nelze předjímat, jak dopadne žádost o udělení povolení k pobytu na území České republiky, když tato žádost

nebyla doposud ani podána. Uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie nezakládá žádné negativní důsledky do budoucna, a je tedy jen na žalobci, o jaké pobytové oprávnění si zažádá a jak tuto žádost doloží. Z veřejně dostupných informací uváděných na internetových stránkách Velvyslanectví České republiky v Hanoji je patrné, že je možné podávat žádosti nejen o krátkodobá víza, ale také o dlouhodobá nebo o dlouhodobý/trvalý pobyt, přičemž lze objednat termín schůzky prostřednictvím e-mailu. Účastník řízení si tak může již v době, kdy pobývá na území České republiky, sjednat termín na dobu, kdy bude ve Vietnamu, a zkrátit tak celkovou dobu potřebnou k vyřízení potřebného pobytového povolení. Navíc pokud účastník řízení v roce 2016 požádal přes zastupitelský úřad o vydání pobytového oprávnění, a toto mu bylo uděleno, není důvod, proč by tomu nemohlo být i nyní. Účastník řízení se do nastalé situace dostal svým vlastním přičiněním, kdy i přesto, že v minulosti byl držitelem dlouhodobého pobytového oprávnění na území České republiky, dal v tomto ohledu přednost svým ekonomickým zájmům před svou rodinou, odcestoval do Polska, kde zůstal pobývat a platnost svého oprávnění k pobytu získané na území České republiky nechal uplynout. Nelze pak ani přehlédnout důvod, pro který mu jeho žádost o přechodný pobyt byla opakovaně pravomocně zamítnuta, a to z důvodu obcházení zákona č. 326/1999 Sb. s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově uzavřel manželství. Za současného stavu nemá odvolací orgán důvod pochybovat o pravdivosti tohoto učiněného závěru. Vycestování účastníka řízení i s ohledem k této skutečnosti, tak není nepřiměřené ani vůči manželce žalobce. K ekonomickým poměrům bylo zjištěno, že žalobce zde nemá žádný majetek a veškeré výdaje hradí manželka. Vzhledem k tomu, že účastník řízení nemá platné oprávnění k pobytu, nemůže zde být legálně zaměstnán a vydělávat si tak sám finanční prostředky pro živobytí. V domovském státě pobýval až do roku 2016, tedy převážnou část života, zná tedy tamní zvyky i jazyk a žijí tam jeho prarodiče. Nebude se tedy vracet do neznámého prostředí a v začátku může využít zázemí u prarodičů, než si v případě potřeby zajistí jiné bydlení.

8. Žalobce v žalobě tvrdil zejména porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy že dle názoru žaloby je napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, který zde vede. Současně má žalobce za to, že napadené rozhodnutí není v tomto směru řádně odůvodněno. Soudu tuto námitku neshledal důvodnou.
9. Soud především považuje za nezbytné zdůraznit, že žalobce v žalobě vznesl stejnou námitku, jaká byla obsažena již v odvolání, se kterou se žalovaný dle názoru soudu ve shora shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem, dostatečně podrobně a logicky vypořádal a soud se s jeho závěry ztotožňuje
10. V rozhodnutí II. stupně se správní orgán zabýval konkrétními okolnostmi pobytu žalobce v České republice i jeho vztahy s blízkými osobami. Nebylo zpochybňováno, že jeho vazby jsou blízké jak k manželce, tak i k nejbližšímu příbuzenstvu, které zde pobývá. Nicméně stále je nutno pohlížet na situaci žalobce z hlediska předmětného rozhodnutí, jímž mu byla uložena pouze povinnost opustit území členských států EU. Jedná se jen o rozhodnutí o povinnosti opustit republiku za tím účelem, aby si žalobce řádnými postupy znovu vyřídil v zemi původu doklady opravňující k pobytu v ČR, o které se žalobce připravil vlastní nečinností, když kvůli zaměstnání v Polsku si nezajistil prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
11. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné negativní sankce, kterými by byl žalobci zakazován opětovný vstup do České republiky. Je v zájmu státu, ale i žalobce, aby zde pobýval na základě platného oprávnění k pobytu, jež mu umožní např. vést zde plnohodnotný život i

tím, že si bude moci opatřovat legálně finanční prostředky a nebude závislý na své rodině. Tomu nasvědčuje i okolnost, že do ČR přijel pracovat, je dospělý, je schopen se sám o sebe postarat, byl i schopen cestovat od rodiny za prací do jiného státu a jeho rodina vč. manželky tento přístup žalobce dlouhodobě akceptovali. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce v podobě uložení povinnosti opustit území členských států EU z toho důvodu, že je nezbytné, aby si žalobce opatřil v zemi původu nové oprávnění k pobytu, není dle názoru soudu nepřiměřený.

12. Jiné řešení připadá v úvahu jen ve výjimečných situacích, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy se nevydá např. ani rozhodnutí o povinnosti opuštění území např. z důvodu vážného zdravotního stavu, nebo když např. nezletilé děti v útlém věku nezbytně potřebují matku apod. Takové výjimečné situace v případě žalobce nebyly shledány.
13. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. dubna 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně